

ἀντήρσαν ἀναλλοίωτον τὸν ἐθνικὸν χαρακτήρα, οὗτε εἰ ἦθ' ἂν ὄπωπουν μετέβηλον.

Ἡμεροὶ ἐκ φύσεως καὶ ἐπιεικῆς βδελύττονται τὴν ἀκατοχυσίαν. Ἄν καὶ ὁμογενεῖς, ὑπάρχουσιν ὁμως ἀπρημένον πολιτικῶς. Περιγηγόμενος ἅπασαν τὴν Ἰνδιαν νομίζεις ὅτι διαβαίνεις διὰ μέσου πολυπληθῶν ἐρείπιων διεσπαρμένων καθ' ὅλην τὴν χώραν ὅστι τὰ ἀσυνάρτητα αὐτῆς μέρη φαίνονται ὡς λείψανα μεγάλου τινὸς σώματος διαλυθέντος.

Κατὰ τὰς ἀρχαίας παραδόσεις εἰς τὴν Ἰνδιαν πρὸ καινῶν ἤκμαζον τὰ γράμματα, αἱ ἐπιστήμαι καὶ τέχναι, ἀλλὰ καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν μόνον σημεία τινά τούτου τοῦ πολιτισμοῦ ἔφθασαν. Ἀφοῦ ἡ θρησκεία ἐξέλιπεν ἀναπληροῦται σήμερον παρὰ τῶν Βραχμῶν ὑπὸ γελοίων δειδαιμονιῶν. Μόνοι αὐτοὶ οὐδέποτε ἔστρεξαν ν' ἀποκαλύψωσιν εἰς τὸν τυχόντα τῆς βολογίας τῶν τὰ μυστήρια, τὰ ὅποια τελοῦνται μάλιστα εἰς τὸ Βέναρς, πόλιν, ὅπου ἐξαιρέτως διακίβησιν οἱ Ἰσραεῖς καὶ Λόγιοι. Ἄλλ' ὁ Ἀθηναῖος Γαλατῆς ἐγκατασταθεὶς αὐτόθι οὐ μόνον, ὡς φαίνεται, εἰς τὰ ὄργια τῶν ἔμυσταγωγῆθη, ἀλλὰ καὶ πολλὰ αὐτῶν δογματικὰ βιβλία εἰς εὐαρινῆ καὶ γλαφυρὰν ἔνταυτῶν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν μετέθηκε. Ταῦτα δὲ μετ' ἀξιοπαιάνου ζήλου καὶ ἰδίας δαπάνης ἐξακολουθεῖ δημοσιεύων ἤδη πρὸ ἱκανῶν ἐτῶν ὁ ἔρρορ τῆς δημοσίου Βιβλιοθήκης Κ. Κωζάκης Τυπάλδος.

Μόνοι οἱ Βραχμῶνες ἐνοοῦσι τὴν ἱερὰν γλῶσσαν τῶν ταιούτων βιβλίων οἷον τὸ Βέδαμ. Οἱ λαοὶ ὁμως πιεζόμενοι τὸν αὐτὸν θεὸν Βραχμᾶν διαφέρουσι συχναίς κατὰ τὴν δογματολογίαν· παραδέχονται δὲ πάντες τὴν ὑπερβίον ὑπερτάτου ὄντος, καὶ ἄλλων κτισμάτων τῶν μὴ ἀνωτέρων τῶν δὲ κατωτέρων τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου· πιεζέουσι δ' ὁμοίως καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καθῶς καὶ τὴν τῶν ἔργων ἀνταπόδοσιν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

Ἡ Βραχμᾶς ὑπὸ πολιτικῶν λόγων κινούμενος ἀίρεσε τοὺς ἀνθρώπους εἰς διαφόρους τάξεις δηλ. 1) τοὺς Βραχμᾶνας, 2) τοὺς πολεμιστὰς, 3) τοὺς γεωργοὺς· καὶ 4) τοὺς τεχνίτας ὑποδιαρομένους καὶ τούτους εἰς ὑπαλλήλους ἄλλους (1).

Ἐκ τῶν Βραχμῶνων οἱ μὲν διατρίβουσιν εἰς τὰς πόλεις, ἀσχροὶ ἐνίοτε κατὰ τὸ βίον, διότι πιστεύουσιν ὅτι τὰ ὄντα τοῦ Γάγγου ποταμοῦ τοὺς καθαρίζουσιν ἀπὸ παντὸς ῥύπου· οἱ δὲ ὥσπερ μονῶται ὡς ἀναχωρητὰ ἐθουσιώδεις, θεοβλαβεῖς καὶ ἀκηροὶ. Ἐξ αὐτῶν ἔλαβεν ὁ Πυθαγόρας τὴν νηστείαν, τὴν προσευχὴν, τὴν ἐχεμύθειαν καὶ τὴν ἔκστασιν.

Οἱ πολεμισταὶ λέγονται Ῥαγιά ὡς οἱ ὀνομαζόμε-

νοι ἰππῶται τοῦ Μεσαίωvus, ἀλλ' ὡς τοιοῦτοι διαπρέπουσι καὶ ὀλόκληροὶ λαοί, οἷον οἱ Μαράτοι.

Οἱ γεωργοὶ ἦσαν σιβαστοὶ καὶ εἰς τὰς ἀντιπολεμουμένας φυλάς, οὗτ' ἐνωχλοῦντο παρ' αὐτῶν· οὐδέποτε ἐκαίοντο τὰ λήια, οὕτε τὰ δένδρα ἐκόπτοντο.

Οἱ τεχνίται καταμερίζονται εἰς ὅσα ὑπάρχουσιν ἐπιτηδεύματα, ἐξακολουθεῖ δὲ πάντοτε ὅ,τι ἐπηγγέλλοντο οἱ πατέρες τῶν.

Ἐπάρχει ὁμως καὶ ἄλλη ἕκτη τάξις Ἰνδῶν συμπεριλαμβανουσα πάντας τοὺς θῆτας, τοὺς νεκροθάπτας, τοὺς καθαριστὰς τῶν ὁδῶν κτλ. λέγονται δὲ οὗτοι παρῖαι καὶ οὐδεὶς τοὺς πλησιάζει, οὕτε κἀν τοὺς ἐγγίξει ὡς μιανοῦς καὶ βδελυγμίας.

Ἄλλοι Πευλιχί λέγονται ὥσπερ ἐπὶ τῶν δένδρων εἰς τὸ βάθος τῶν δασῶν.

Πᾶσαι αἱ τάξεις αὗται οὕτε συχνοῦσιν ὁμοῦ, οὕτε συντρέγουσιν, οὕτε ἐπιγαμίαις ἐκτελοῦσιν (ὡς τὸ πάλαι Στραβ.).

Ὅταν ὁμως ὑπάγωσιν ὡς προσκυνητὰ εἰς τὸν καὶνὴν ἢ συναναστροφή καὶ συνδιαίτησις ἐπιτρέπεται.

Φακίροι καλοῦνται μνηγύρται τινες, ἢ εἶδος ἀσκητῶν φανατικῶν ὅτινες σκληραγωγούνται καὶ βασανίζονται παντοιοτρόπως· διότι οὕτε κτενίζονται, οὕτε πλύνονται. Ἐκάστη κώμη ἔχει φόρον τινὰ προωρισμένον εἰς βοήθειαν αὐτῶν καὶ εἰσπραττόμενον ἑλευθέρως δις τοῦ ἔτους.

Οἱ πολεμισταὶ τρώγουσι κυνήγιον καὶ προβάτου κρέας. Ἡ ἰχθυοφαγία συγχωρεῖται εἰς τινὰς γεωργοὺς ἄλλοι δὲ τρέφονται διὰ χόριων καὶ γάλακτος, πάντες δὲ ἐν γένει διακρίνονται κατὰ τὴν νηφαλιότητα.

Οἱ Ἰνδοὶ νυμφεύονται ἐκ μικρᾶς ἡλικίας, προηγθέντος ἀρραβῶνος, ὅστις ὁμως συχναίς διαλύεται ὑπὸ διαφόρων προφάσεων· τότε δὲ ζητεῖται ἱκανοποίησις μέχρις ἐκδικήσεως, ἢ ἀποζημιώσεως. Αἱ γυναῖκες τῶν Ἰνδῶν διάγουσι σωφρονῶς, ἐνίοτε ὁμως ἐκτραχηλίζονται καὶ εἰς ἀνοσίους σχέσεις, ὁ δὲ οὐζυγος ἀπαιτεῖ ἀποζημιώσιν καὶ διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς γυναίκος καὶ δι' ὅσα ἔδαπανησε πρὸς ἀνέρας τῆς καὶ διὰ τὰ νόθα, ἢ μοιχαλικά τέκνα, ὅσα αὐτὴ ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Κατὰ τοῦτο οἱ Ἰνδοὶ συμφωνοῦσι μετὰ τῶν Ἰνδαϊκῶν νόμων. Δευτεροῦμ. Κεφ. ΝΓ'. Εἷς τινὰς τάξεις εὐρίσκειται ἡ πολυγαμία.

Πολλάκις λέγουσιν οἱ Ἰνδοὶ ὅτι κάλλιον νὰ καθῆται τις παρὰ τὸ νὰ περιπατῆ (ὥσπερ ἐφ' ἐνὸς σχήματος ἀκινήσια διατελέσας τὴν ἡμέραν ὅλην. Στραβ.) νὰ κοιμᾶται παρὰ τὸ νὰ ἐργηγορῆ, καὶ ὅτι ὁ θάνατος ὑπερέχει πάντων (τὸν δὲ θάνατον νομίζουσιν οἱ Ἰνδοὶ γένεσιν εἰς τὸν ὄντως βίον τὸν εὐδαίμονα τοῖς φιλοσοφῆσαι Στραβ.).

Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν διαμένει ἑλεσινὴ μετὰ τὸσους αἰῶνας. Οὐδεμίαν ἔχουσιν ἰδίαν μηχανικῆς, ἢ γεφυροδοποιίας.

Οἱ ναοὶ τῶν (παγῶδα) ἔχουσι σχῆμα σταυροειδές· τὰ ἀγάλματα ἴστανται κατὰ τὸ μέσον αὐτῶν, ὥστε νὰ τὰ βλέπωσιν οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ εἰσέλθωσι παρῖαι.

Ἡ θρησκεία τοῦ Βραχμᾶ διαιρεῖται εἰς πολλὰς (83;) αἰρέσεις· ἅπαντες ὁμως εἰς διάφορα πρὸςβιούσιν τες συζῶσιν εἰρηνικῶς.

(1) Ὁ Στραβῶν καταλέγει ἐπὶ τὰ μέρη τοῦ πληθους τῶν Ἰνδῶν 1) τοὺς φιλοσόφους, 2) τοὺς γεωργοὺς (ἀπαλλοττομένους τῆς στρατείας) 3) τοὺς ποιμένας καὶ θηρευτὰς 4) τοὺς χειρωνακτὰς καὶ καπήλους· 5) τοὺς πολεμιστὰς 6) τοὺς ἐφόρους, ἢ κατοκόπους τῆς Κυβερνήσεως 7) τοὺς σκεπτόμενους συμβούλους τοῦ Βασιλέως, εἴτε ὑπαλλήλους.